

Spre soluționare de către Presedintele Inaltei Curti de Casatie si Justitie

Obiect: nulitate REGULAMENT privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Justificare interes procesual:

Contestație în anulare

Dosar nr. 869/1/2017

Domnule Președinte,

Subsemnata, **Camelia Bogdan**, cu domiciliul în str. București, e-mail, judecător în cadrul Curții de Apel București (în continuare, „**Recurenta**”) cu domiciliul la adresa (unde urmează să fie comunicate actele de procedură, potrivit art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă), la adresa de e-mail sau la sediul Curtii de Apel Bucuresti (în atenția, cu rugamintea de a-mi fi comunicate actele de procedura la adresa de email ...), Splaiul Independenței 5, București, 050081, sectorul 4, București, et sau la sediul Curtii de Apel Targu Mures, Str. Justiției, nr. 1, Târgu Mureș, Jud. Mureș, Cod. 540069, R. FAX: 0265 - 267.920 (în atenția, cu rugamintea de a-mi fi comunicate actele de procedura la adresa de email)

în contradictoriu cu intimată **INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE** (în continuare, „**INSTANTA SUPREMĂ**”), FORMULEZ PREZENTA PLANGERE PREALABILA prin care va solicit constatare a nulității parțiale și de modificare a disp. **art. 45. - (1) alin 1 pct. 4. din REGULAMENTUL privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție** cu următoarea formulare: **după pronunțarea hotărârilor:**

Art. 45. - (1) Presedintele completului de judecată are următoarele atribuții:

4. după pronunțarea hotărârilor:

a) repartizează judecătorilor și magistraților-asistenți spre redactare hotărârile pronunțate;

Motivul prezentei plingeri prealabile sunt următoarele:

Prevederile incalca dreptul justitiabilului la un proces echitabil, în a cărei sfera de garantii intră și acela de a fi judecat de o instanță imparțială, care să analizeze situația de fapt și să pronunțe decizia cu respectarea valențelor principiului nemijlocirii, **in masura in care hotărârea instanței supreme adoptate nu este motivată de către judecătorii care au pronunțat-o, ci de către magistratul-asistent.**

În această situație, sunt încălcate disp.art.426 alin.1. C.pr.civ, dar și standardele convenționale și constituționale care guvernează dreptul la un proces echitabil, fiindu-mi încălcat dreptul la o justiție independentă și imparțială.

Într-adevăr, jurisprudența CEDO referitoare la art. 6 din Convenție include multiple soluții prin care s-a statuat că hotărârea trebuie să fie motivată de judecătorii în fața cărora s-a derulat procedura și care au asistat în mod nemijlocit la procesul de administrare a probelor.

Curtea s-a pronunțat în acest sens, spre exemplu, atunci când a analizat cauzele *Mellors c. Regatului Unit* (hotărârea din 17 iulie 2003), *P.K. c. Finlandei* (decizia din 9 iulie 2002), *Beraru c. României* (hotărârea din 18 martie 2014) și *Cutean c. României* (hotărârea din 2 decembrie 2014).

Este de notorietate că, potrivit art. 426 C.pr.civ, hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei și se semnează de toți membrii completului de judecată. În caz de împiedicare a unuia dintre aceștia, hotărârea se semnează în locul său de președintele completului, iar dacă nici acesta nu poate semna, hotărârea se semnează de președintele instanței.

Analizând o reglementare națională asemănătoare, Curtea a constatat o încălcare a art. 6 din Convenție în cauza *Cerovšek și Božičnik c. Sloveniei* (hotărârea din 7 martie 2017).

Astfel, Curtea a observat că judecătorul A.K. care a condus procesul, în fața căruia s-au administrat probele și care a pronunțat soluția în cauză, nu a fost cel care a motivat hotărârea pronunțată, întrucât s-a pensionat. După aproximativ 3 ani, hotărârea a fost motivată de alți doi judecători, D.K.M. și M.B. (fiecare în privința câte unui reclamant). Acești judecători nu fuseseră implicați în proces în niciun fel, nu participaseră la audierea reclamanților și nici a martorilor, motivările fiind concepute exclusiv pe baza studierii actelor dosarului, inclusiv a declarațiilor consemnate în scris. În schimb, judecătorul A.K. nu și-a fundamentat decizia exclusiv pe înscrisuri, ci a audiat pe reclamanți și mai mulți martori, evaluându-le credibilitatea și formându-și o opinie inclusiv asupra formei de vinovăție cu care se săvârșise infracțiunea, elemente importante, dacă nu chiar determinante, pentru condamnarea reclamanților. În mod evident, judecătorii D.K.M. și M.B., care au motivat ulterior hotărârea, nu au perceput aceste elemente în mod nemijlocit.

Curtea a admis că pot exista situații obiective în care un judecător să fie în imposibilitate de a-și motiva hotărârea, dar a arătat că se impune remedierea acestei deficiențe prin mijloace procedurale, constând fie în desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, fie în rejudecarea cauzei de către o instanță de control judiciar. În cauză nu s-a recurs la niciuna dintre aceste măsuri. În consecință, Curtea a constatat că redactarea motivării de către alți judecători decât cei care au participat la proces conduce la încălcarea dreptului reclamanților la un proces echitabil.

Este important de evidențiat că, în repetate rânduri, și în alte cauze împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (vezi cauza Achina împotriva României, cauza Gheorghe împotriva României) subliniază rolul pe care motivarea unei hotărâri îl are pentru respectarea art.6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și arată că dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanța, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă sau cel puțin de a le aprecia.

A nu motiva o hotărâre și a nu prezenta argumentele pentru care au fost înlăturate susținerile părților, echivalează cu o necercetare a fondului cauzei.

Logica hotărârii în cauza *Cerovšek și Božičnik* (care are aceleași fundamente ca și în cauzele *Mellors, P.K., Beraru și Cutean*) este că raționamentul care l-a condus pe judecător la o anumită soluție trebuie să inspire încredere justițiabilului, în particular, și publicului, în general. Numai astfel justițiabilul poate înțelege soluția și o poate critica atunci când nu este de acord cu ea. Raționamentul trebuie, în mod necesar, să fie al judecătorului care a perceput probele în mod nemilocit, pentru că altfel justițiabilul va rămâne cu impresia unei judecăți superficiale, din partea unui magistrat care nu-i cunoaște cauza decât în mod formal.

În plus, soluția aleasă de către președinții de complet ai instanței supreme din România, de a-si desemna sarcina inerentă funcției de judecător de a motiva hotărârea, obligație ce ține de esența funcției de a judeca, care nu poate fi apropiată de către o altă persoană în nicio situație, nu are temei în Codul de procedură civilă, nefiind prevăzută în nicio dispoziție din arhitectura art.426 cu denumirea marginală Redactarea și semnarea hotărârii.

Or, potrivit piramidei lui Kelsen, un Regulament de ordine interioară care ar permite degrevarea magistraților supremi de obligația motivării deciziilor încalcă disp.art.426 C pr.civ, fiind încălcate valențele principiului LEX SUPERIOR DEROGAT INFERIORI și, pe cale de consecință, standardele de argumentare juridică care trebuie să guverneze soluționarea conflictelor de legi.

Mutatis mutandis, opțiunea unui judecător al Înaltei Curți de Casație a României, stat membru al Uniunii Europene, care a aderat încă din anul 1994 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Îndatoririlor Fundamentale, de încălcare a obligației motivării hotărârii judecătorești pronunțate nu are temei în nicio dispoziție legală, nerutând fi circumscrisă tezei finale a dispozițiilor art. 426 alin 1 C.pr.civ. teza finală care permite delegarea atribuțiilor de a motiva o decizie asistentilor judiciari, deoarece aceștia nu se confundă cu magistrații asistenți, asistenții judiciari participând la procesul deliberării în litigiile de muncă, fiind numiți în funcții de către ministrul justiției, pentru o perioadă de 5 ani, la propunerea Consiliului Economic și Social conform HOTĂRÂRII nr.616 din 23 iunie 2005 privind condițiile, procedura de selecție și de propunere de către Consiliul Economic și Social a candidaților pentru a fi numiți ca asistenți judiciari de către ministrul justiției, precum și condițiile de delegare, detașare și transfer ale asistenților judiciari. Precizăm că în accepția noastră și aceste din urmă dispoziții încalcă Legea fundamentală, așa cum vom argumenta în cele ce urmează.

Avem în vedere că, în contextul procesului de reformă a justiției, **Înalta Curte de Casație și Justiție** a sesizat Curtea Constituțională a României în cadrul controlului anterior promulgării, cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară

Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.11 alin.(1) lit.A.a) și art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite și a constatat că dispozițiile art.I pct.2, 4, 29 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară sunt neconstituționale

În motivarea soluției pronunțate, Curtea a reținut că: dispozițiile art. I pct.61 vizează posibilitatea președintelui curții de apel de a dispune ca, la instanțele cu volum mare de activitate din circumscripția curții de apel, să fie încadrate persoane, foști judecători care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, pentru redactarea proiectelor de hotărâri judecătorești.

Curtea Constituțională a reținut că redactarea hotărârii judecătorești, actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți, este rezultatul activității de deliberare, desfășurată în secret, la care participă doar judecătorii care au calitatea de membri ai completului în fața căruia a avut loc dezbateră. Motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei, constituie expresia independenței sale și nu poate fi transferată către o terță persoană. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, dar și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Or, în condițiile în care hotărârea judecătorească ar fi redactată/motivată de o altă persoană decât judecătorul cauzei, justițiabilul este lipsit tocmai de aceste garanții. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) din Constituție.

Mutatis mutandis, ubi eadem est ratio idem eadem solutio esse debet, cu atât mai puternic cuvânt în cazul de față deoarece forul de contencios constituțional a fost sesizat chiar de către Înalta Curte de Casație și Justiție pe cale de consecință, orice reglementare care ar permite unui judecător suprem să fie degrevat de obligația motivării hotărârii pronunțate este de natură a-l plasa pe acesta deasupra legii. Or, potrivit disp art 1 alin 5 din Constituția României, nimeni nu este mai presus de Lege. Nici măcar vicepreședintele instanței supreme din România.

Se cuvine astfel observat că în cauză instanța care mi-a pronunțat hotărârea în opinie majoritară nu a fost legal alcătuită, de vreme ce hotărârea fiind motivată de către o altă persoană care nu are calitatea de judecător s-a nesocotit valentele principiului nemijlocirii, încălcare care se analizează potrivit garanțiilor convenționale și neconstituționale prin prisma accesului la o instanță independentă și imparțială. Curtea Constituțională **constatând că prin motivarea unei hotărâri de către o persoană care nu a participat la deliberare se încalcă garanțiile dreptului la un proces echitabil, dar și art. 124 și art. 126 din Constituție, care consacră independența și imparțialitatea justiției.**

Pentru validarea justeței argumentației mele, invoc pe cale de excepție nelegalitate a disp art 45 alin 1 pct. 4 lit a) din Regulamentul de organizare și funcționare a instanței supreme, dispoziții care permit judecătorilor supremi să se degreveze de obligația de a-și motiva hotărârile, obligație care

ține de esența funcției de judecător, în lumina dezlegărilor constituționale ca fiind contrar disp art 426 din Codul de procedură civilă, dar și neconstitucionalitatea disp art 426 C pr civ ce contravine dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) și art 1 alin 5 din Constituție în măsura în care degrevează magistrații supremi de motivarea obligației hotărârilor pronunțate.

Potrivit art. 425 alin. 1 lit. b) C.pr.civ.: „Hotărârea va cuprinde considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt, ținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”. În cauza dedusă judecătii, motivarea realizată de persoane care nu au participat la deliberări echivalează cu lipsa motivării.

În continuarea raționamentului juridic, în practica judiciară s-a arătat că motivarea hotărârii reprezintă un act de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească nu reprezintă un act discreționar, ci este rezultatul unui proces logic de analiză a probelor administrate în cauză, în scopul aflării adevărului, proces de analiză necesar stabilirii situației de fapt desprinse din aceasta prin înlăturarea unor probe și reținerea altora, urmare a unor raționamente logice făcute de judecătorești, care își găsesc exponențialul în motivarea hotărârii judecătorești. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe judecător să adopte soluția dispusă în cauză.

Tot în practica judiciară s-a statuat că exigența motivării impune prezentarea coerentă și efectivă a examenului critic al magistratului de natură să susțină rezultatul deliberării, dar și concordanța argumentelor cu aspectele deduse în judecata de către parte. Prin Decizia nr. 708 din data 19.04.2011, Curtea de Apel București a reținut că hotărârea atâta nu îndeplinește exigența de a fi motivată. Pentru a pronunța această soluție Curtea reținut că „maniera extrem de succintă în care se exprimă considerentele soluției face hotărârea dată criticabilă din perspectiva legalității, în măsura în care nu creează transparență asupra silogismului judiciar care explică și justifică dispozitivul și nu arată, la situația concretă supusă judecării care a fost parcursul logic al concluziei exprimate”. Pentru identitatea de rațiune, lipsa întregului raționament al judecătorilor cu opinie majoritară nu poate decât să genereze efecte mai energice în planul dreptului procesual, cu consecința încadrării acestei situații în ipoteza descrisă de pct. 4 al alin. (2) din art. 504 C.pr.civ.

Un proces civil, în care sunt respectate dispozițiile prevăzute de art. 6 par.1 din Convenția Europeană privind Drepturile Omului¹, include printre altele dreptul părților de a fi în mod real „ascultate”², adică în

¹ Art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede că: „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției”.

mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, aceasta implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt³.

Or, în cauză, este notabil că afirmațiile părților nu a fost cercetate, deci nu au servit ca suport soluției pronunțată de instanță.

În practica sa⁴, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „*motivarea unei hotărâri judecătorești, în condițiile în care nu sunt analizate raporturile juridice dintre părți prin prisma susținerilor și apărărilor, nu se circumscrie exigențelor art. 261 pct. 5 din Codul de procedură civilă de la 1865 cu privire la elementele pe care trebuie să le cuprindă orice hotărâre judecătorească pentru exercitarea unui control judiciar*”. Înalta Curte a mai statuat că motivarea hotărâri constituie o „*garanție pentru părți în fața eventualului arbitriju judecătoresc, precum și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar, circumscriindu-se astfel noțiunii de proces echitabil în condițiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului*”.

Așadar, obligația instanței de motivare a hotărârii pronunțate este singurul mijloc prin care se verifică respectarea drepturilor părților, și constituie, în același timp, o exigență care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției.

Aceeași concluzie se desprinde și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Curtea de la Strasbourg a arătat că statele contractante dispun de o mare libertate în alegerea mijloacelor adecvate de natură să asigure respectarea tuturor imperativelor art. 6. **Judecătorii**, și nu terțe părți, trebuie totuși să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază deciziile, căci numai astfel, de exemplu, o persoană poate exercita căile de atac prevăzute de legislația națională.

De asemenea, Curtea a decis că noțiunea de proces echitabil impune ca o jurisdicție internă care nu și-a motivat decât sumar decizia sa – fie ca a încorporat motivarea unor instanțe inferioare, fie că a **înțeles să procedeze într-un alt mod** – să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii.

Conform jurisprudenței CEDO, alți art. 6 alin. (1) al Convenției nu reglementează admisibilitatea și forța probantă a mijloacelor, argumentelor și ofertelor de probe ale părților, el instituie în sarcina instanțelor

² A se vedea Hot. Perez c. Franței (GC), par. 80, CEDH 2004-I, Hot. Van der Hurk c. Olandei, din 19 aprilie 1994, par. 59.

³ A se vedea Hot. CEDO din 28.04.2005 în cauza Albina c. României, Hot. CEDO din 15.03.2007 în cauza Gheorghiu c. României, Hot. CEDO din 28.06.2005 în cauza Virgil Ionescu c. România.

⁴ Dec. nr. 3338 din 11 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția civilă și de proprietate intelectuală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

judecătorești o obligație de a efectua examinarea lor efectivă, examinare care nu poate să transară decât din motivarea realizată de judecătorul care a pronunțat hotărârea⁵.

Analizând Decizia, se constată că instanța investită cu soluționarea recursului, în componența majoritară, prin lipsa motivării, nu a prezentat motivele care au condus la soluția adoptată, încălcând, astfel, exigentele dispozițiilor art. 425 alin. (1) lit. b) C.pr.civ. și ale art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Nerespectarea principiului motivării hotărârilor și, implicit, lipsa unei soluții la o cerere, constituie motiv de contestație în anulare potrivit art. 503 alin. (2) pct. 4 C.pr.civ., rolul acestei exigențe fiind acela de a se asigura o bună administrare a justiției.

Motivarea instanței, menită să facă dovada raționamentului juridic care a stat la baza admitterii în parte a recursului, în realitate, nu aparține instanței care a luat această decizie. Sub acest aspect, trebuie menționat că hotărârea judecătorească, desemnând tocmai rezultatul activității judiciare, reprezintă fără îndoială cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, în general, reprezintă un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Forța executorie a hotărârii judecătorești este un efect intrinsec al acesteia. Pe cale de consecință, ordinea juridică internă a statului ar deveni iluzorie dacă s-ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să devină inoperantă

Pentru justificarea interesului meu procesual, precizez ca am solicitat anularea deciziei nr.336/13.12.2017, care nu a fost redactată de judecătorul cauzei, ci de către magistratul-asistent.

Cu deosebit respect, va rog sa permiteți în probațiune atașarea deciziei pronunțate, un act oficial al instanței supreme care cuprinde la mențiunea redactor numele magistratului-asistent care a redactat hotărârea, substituindu-se celor trei judecători care au constatat, contrar Legii, că aș fi săvârșit vreo abatere disciplinară. Precizez că această mențiune ar putea fi contestată doar prin înscrierea în fals.

Reamintesc ca am antamat în contestația mea în anulare necesitatea sesizării CCR cu neconstituționalitatea art 503 alin 2 pct 1 C.pr.civ, în masura în care mi s-ar imputa într-o interpretare literală necesitatea întrunirii cumulative a celor două condiții pentru admisibilitatea condiției, având în vedere ca as în privata de o judecata imparțiala, de către o instanța legal alcătuita, fapt ce ar atrage încălcarea art 124, 126, 21 din Constituție. Totodată, am încadrat nemotivarea deciziei nr.336/13.12.2017 de către judecătorii care au adoptat opinia majoritară în disp.art. 503 alin 2 pct 4 C.pr.civ,

Conchizând, apreciem că se impune, cu titlu retroactiv, ca urmare a valențelor principiului QUOD **NULLUM EST NULLUM PRODUCIT EFECTUM** și a corolarului acestui principiu **RESOLUTO IURE PANTIS, RESOLVITUR IUS ACCIPIENTIS**, ca instanța supremă să decidă de îndată **anularea deciziei pronunțate în majoritate, fiind periculos pentru orice Stat de drept ca cererile referitoare la cariera unui magistrat să fie decise de către un complet în mod nelegal alcătuit, care**

⁵ Coeme și alții c. Belgiei, nr. 32.492/96, 32.547/96, 32.548/96, 33.209/96 și 33.210/96, par. 115, C.DO2000-VII.

sa intruneasca garantiile de independenta si imparialitate cerute de Lege si sa nu ignore valentele principiilor fundamentale ale procesului civil, intre care procesul contradictorialitatii si cel al nemijlocirii si-au conservat o importanta covarsitoare.

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 7 din LEGEA nr.554/2004.

Solicit judecarea in lipsa a prezentei cauze.

Mulțumindu-vă încă o dată pentru atenia acordată cauzei mele, vă rog sa primiti, Stimate Domnule Presedinte, expresia intregii mele consideratii.

Cu deosebita recunostinta,

CAMELIA BOGDAN

